

Цвіт бузини

Петро Перебийніс

Чи весна, чи літо, а чи осінь,
чи сліпа, холодна лють зими –
він росте за хатою і досі,
ніжний, скромний кущик бузини.

Цвітом зачаровано-гіркавим
дихає цей кущик з духоти.
Змалечку сусіди нас лякали –
завелись, мовляв, у нім чорти.

Те було давно і так недавно...
Літаками обрій гуркотів.
У саду тінистому неждано
ми таки побачили чортів.

Бігли у гадючих маскхалатах
ті чорти по росах навпрошки.
І плоди отруйні, мов прокляття,
бузина ронила на грядки.

Те було давно і так недавно.
Ніжний кущик роки зберегли.
Подавились чорними плодами
ненажерні наші вороги.

Не згоріла у вогні жорстокім
біля хати наша бузина.
Бузиновим соком на уроках
ми писали: "Мир, а не війна!"